

Wiara w Boga

*Przeżoż zaniechawszy początkowych nauk o Chrystusie, miejmy się ku doskonałości, nie znowu zakładając grunty pokuty od uczynków martwych i **wiary w Boga** – Hebr. 6:1*

Na temat wiary w Boga można spojrzeć z różnego punktu widzenia, ale mając za werset przewodni ten przytoczony powyżej, musimy zwrócić uwagę na adresata oraz kontekst słów. Autor napisał, że jest to nauka początkowa (podstawowa) o Chrystusie, ale wcześniej zaznaczył, że powinno się ją niejako zaniechać (pominąć). Dlaczego? Dlaczego też wiara nie jest wymieniona jako pierwsza z nauk podstawowych?

List pisany jest do Hebrajczyków, ale nie do wszystkich, tylko do tych, którzy stali się już chrześcijanami. Judaizm opiera się na wierze w Boga Jedyne. Prawo Mojżeszowe miało naturalnie zostać wypełnione w Mesjaszu i przemienić się z litery w ducha. Zakon miał być ich przewodnikiem i miał pomóc w pozostaniu jak najbardziej Wszechmogącego, po czym zostać wypełniony w Chrystusie i tak się stało.

Jak jednak osoby z tak mocno ugruntowaną tradycją i zasadami wpajanymi przez pokolenia oraz prawami danymi przez samego Boga, mogą zostawić dotychczasowe obrzędy?

Jak? ... Jest to dla nich bardzo trudne.

Na tyle, że był to powód poróżnienia nawet między uczniami Jezusa. List do Żydów (Hebrajczyków) nazywany jest też pawłowym, bo to jemu przypisuje się jego treść. To apostoł Paweł zarzucił apostołowi Piotrowi niewłaściwe, wręcz obłudne zachowanie względem nowonawróconych, zarówno z pogan, jak i Żydów.

*Ale gdym zobaczył, iż nie prosto chodzą w prawdzie Ewangelii, rzekłem Piotrowi przed wszystkimi: Ponieważ ty, będąc Żydem, po pogańsku żyjesz a nie po żydowsku, czemuż pogan przymuszasz po żydowsku żyć? My, którzyśmy z przyrodzenia Żydowie a nie z pogan grzesznicy, Wiedząc, iż nie bywa usprawiedliwiony człowiek z uczynków zakonu, ale przez wiarę w Jezusa Chrystusa, i myśmy w Jezusa Chrystusa uwierzyli, abyśmy byli **usprawiedliwieni z wiary Chrystusowej**, a nie z uczynków zakonu, przeto że nie będzie usprawiedliwione z uczynków zakonu żadne ciało – Gal. 2:14-16.*

Chrześcijanom żydowskiego pochodzenia nie łatwo było pozostawić Zakon. Uważali, że powinien on dotyczyć również chrześcijan z pogan. Jednym z takich

przepisów, które według nich powinny być przestrzegane także przez tamtych, była obrzezka na ciele.

Wiara w Boga jest bez wątpienia fundamentem religii. Jednak czy dla adresatów listu miała ona takie samo znaczenie, jak dla nas?

Czy Hebrajczykowi w czasach apostoła Pawła należało tłumaczyć, kim jest Bóg, aby w Niego uwierzył?

Coś, co było dla nich naturalne – jak na przykład kult Jedyne Boga – nagle stało się sprawą, do której trzeba było powrócić. Po raz kolejny należało im tłumaczyć nie sam fakt istnienia Stwórcy, lecz prawdziwy i jedyny cel objawienia Bożego oraz zawarcia Przymierzy – Plan zbawienia człowieka przez Syna Człowieczego.

Oni wierzyli w Boga, ale musieli uwierzyć niejako na nowo, poznać Go jako Ojca i zobaczyć Go w Chrystusie.

*A zaprawdę wielka jest tajemnica pobożności, że **Bóg objawiony jest w ciele**, usprawiedliwiony jest w duchu, widziany jest od Aniołów, kazany jest poganom, uwierzono mu na świecie, wzięty jest w górę do chwały – 1 Tym. 3:16.*

Wymienione nauki początkowe to sześć fundamentów religii judaistycznej, do której wierzący Hebrajczycy ponownie wrócili, opierając o nie swoją wiarę w Chrystusa. Apostoł, poprzez przykłady, prosi ich, aby wyszli poza ten schemat. Wymagał od nich więcej niż od nawróconych pogan. Mleko jest niezbędne na początku rozwoju, więc zachęca ich do spożycia twardego pokarmu – głębszych nauk niż podstawy Ewangelii (które bezwarunkowo dalej są podstawą wiary).

Wiara w Chrystusa jest zarazem wiarą w Ojca, dlatego nasz Pan mówi do swoich uczniów, którzy wszyscy byli Żydami: **wierzcie w Boga**, nauczono was i przywykliście wierzyć w Boga, jako Boga Izraela **i we mnie wiercie!**, jako Jego Syna i Mesjasza, Pośrednika między Bogiem, a ludźmi (Jan 14:1).

Pan Jezus chciał, aby teraz nie tylko mieli wiarę w Boga, jako Boga Izraela, ale aby nauczali i przyjęli tę doktrynę, a także aby posiadali wiarę w Chrystusa jako Zbawiciela zagubionych grzeszników, bez potrzeby stosowania ofiar.

Czy ta nauka odnosiła się tylko do tamtych osób i do tamtych czasów? Jaka płynie z nich lekcja?

Autor listu jako rzeczy podstawowe wymienia główne

pouczenia dotyczące żydowskiej wiary, jakich udzielano ludziom nawracającym się na judaizm. Pewne elementy nauki żydowskiej były nadal przydatne dla uczniów Chrystusa. Judaizm kładł nacisk na nawrócenie i pokutę, które należy podejmować wielokrotnie, jako przeciwstawienie się grzechowi, a także nawrócenie jednorazowe, związane z przejściem poganina na judaizm.

Dla nas wydaje się rzeczą naturalną i oczywistą, że jest Pan Bóg Ojciec i Jego Umiłowany Syn, a Nasz Zbawiciel, Zbawiciel całego stworzenia. Niestety słyszy się jednak, że są chrześcijanie zafascynowani kulturą żydowską na tyle, że przyjmują obrzędy, których Pan był wypełnieniem.

Nasza wiara opiera się między innymi na planie zbawienia przez Jezusa Chrystusa, na którego wskazuje całe Pismo Święte, a wiara w Boga zawsze musi łączyć się z wiarą w Syna. *Kto wierzy w mię, nie w mię **wierzy**, ale w onego, który mię posłał* – Jan 12:44.

*A bez wiary nie można podobać się Bogu; albowiem **ten, co przystępuje do Boga, wierzyć musi, że jest Bóg**, a że nagrodę daje tym, którzy go szukają* – Hebr. 11:6.

Fil Łukasz